

УДК 343.137

Р.С. КАЛІНІН, Бердянський інститут державного та муніципального управління Класичного приватного університету

КЛАСИФІКАЦІЙНИЙ РОЗПОДІЛ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПРОЦЕДУР ВИКОНАВЧОГО ПРОВАДЖЕННЯ

Ключові слова: адміністративна процедура, класифікація, виконавче провадження

Адміністративна реформа, яка проводиться в Україні, має основною метою комплексну та якісну перебудову системи публічного управління. Враховуючи соціальну, демократичну та правову спрямованість держави України, принципи якої закріплені в Конституції України (ч.1 ст.1 [1]), слід зазначити, що реформування системи публічної адміністрації повинно здійснюватися за умови координації діяльності всіх державних та муніципальних органів, як по горизонталі, так і по вертикалі, з урахуванням вимоги Конституції України (ч.1 ст.3 [1]), відповідно до якої – людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканість і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю. Зазначена конституційна норма кореспондує конституційним гарантіям щодо дії принципу верховенства права (ч.1 ст.8 [1]) і гарантування людині рівності в правах (ст.21 [1]) та закріплення в Конституції України вимоги, що органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені законодавством України (ч.2 ст.19 [1]).

Наявність означених конституційних норм та здійснення певних кроків з удосконалення адміністративно-правового регулювання взаємодії органів публічного управління та приватних осіб в Україні потребує нормативного закріплення кардинально нової системи адмі-

ністративно-процедурної діяльності публічної адміністрації, однією зі складових якої є процедури виконавчого провадження як різновид адміністративних процедур.

Слід зазначити, що правовідносини у виконавчому провадженні складають предмет наукових досліджень у різних галузях права, зокрема: цивільного, цивільно-процесуального, господарського, господарсько-процесуального, адміністративного, кримінального, що свідчить про комплексний характер правовідносин у виконавчому провадженні, різногалузевий характер норм виконавчого провадження. Зазначене обумовлюється тим, що цивільний, господарський, кримінальний та адміністративний процеси закінчуються винесенням обов'язкових до виконання судових актів і що подальше їх виконання покладається на органи Державної виконавчої служби України (далі – ДВС України). За таких обставин, останнім часом в адміністративно-правовій науці звертається увага на «обслуговуючу» роль адміністративних процедур, оскільки саме адміністративні процедури обслуговують ті галузі права, в яких відсутнє належне адміністративно-правове регулювання. Це безпосередньо стосується цивільно-процесуального та господарсько-процесуального права як галузей з адміністративно-правовою складовою і виконавче провадження є прикладом саме наявності у таких процесуальних відносинах цієї адміністративно-правової складової.

Значний вплив на розвиток адміністративно-правового регулювання виконавчого провадження мали праці В.Б. Авер'янова, О.Ф. Андрійко, А.С. Васильєва, І.П. Голосніченка, Є.В. Додіна, Р.А. Калюжного, С.В. Ківалова, Ю.М. Козлова, Т.О. Коломоєць, П.І. Кононова, В.К. Колпакова, Н.Р. Нижник, О.В. Петришина, Л.Л. Попова, А.О. Селіванова, В.С. Стефанюка, Ю.С. Шемшученка, В.К. Шкарупи. При цьому базовою тенденцією доктринального дослідження адміністративно-правового регулювання у зазначеній сфері є звуження об'єкту наукових дослі-

джень від глобальних питань адміністративно-правового регулювання у галузі юстиції до спеціалізованих досліджень – адміністративно-правового регулювання (окремих його аспектів) виконавчого провадження. Так, протягом останніх років були захищені наукові праці: В.В. Афанасьєва (1995 р.) [2], І.Ю. Бурмакова (2001 р.) [3], С.В. Щербак (2002 р.) [4], А.І. Перепелиці (2005 р.) [5], Р.В. Ігоніна (2007 р.) [6], Ф.В. Бортняка (2008 р.) [7], Л.В. Крупної (2008 р.) [8], А.М. Авторгова (2008 р.) [9], С.В. Сазанова (2008 р.) [10] та ін.

Метою статті є ґрунтовний аналіз критеріїв класифікації процедур виконавчого провадження та визначення їх різновидів із виділенням суттєвих рис, притаманних порядку примусового виконання виконавчих документів. Її новизна полягає у авторському визначенні поняття «адміністративні процедури виконавчого провадження» та класифікаційному розподілі таких адміністративних процедур.

Інститут виконавчого провадження як система правових норм, що регулює примусове виконання виконавчих документів, повинен бути зрозумілим, чітким та гарантувати додержання прав як стягувача, так і боржника. Саме тому необхідність з'ясування класифікаційного розподілу адміністративних процедур у виконавчому провадженні має як теоретичне, так і практичне значення. Перше полягає у тому, що дії державного виконавця як специфічного суб'єкта публічної адміністрації потребують чіткого визначення та класифікації, враховуючи предмет адміністративно-правового регулювання. У свою чергу, практична адміністративно-процедурна діяльність ДВС України як органу публічного управління не може бути належним чином реалізована без її наукового обґрунтування, визначення, класифікації та застосування системного підходу.

Слід зазначити, що вся сфера адміністративно-процедурних відносин складається із взаємопов'язаних, доповнених, але самостійних однорідних відносин, які прийнято визначати як адміністративні процедури, кла-

сифікаційних розподіл яких може бути здійснений за такими критеріями: 1) за функціональним призначенням (залежно від виду (спрямованості) діяльності публічної адміністрації); 2) за наявністю чи відсутністю спору у відносинах між адміністративним органом та приватною особою; 3) за суб'єктами ініціативи; 4) за порядком здійснення адміністративної процедури [11, с.39].

Адміністративні процедури виконавчого провадження як встановлені законодавством правила, порядок і умови (зразок) вчинення процесуальних дій щодо розгляду, розв'язання і вирішення конкретної адміністративної справи в сфері публічного управління, пов'язаної із примусовим виконанням виконавчих документів, можуть бути класифіковані наступним чином:

1. Першим критерієм класифікації адміністративних процедур є вид (спрямованість) діяльності публічної адміністрації, в залежності від яких виділяють «зовнішньоапаратні» та «зовнішньоспрямовані» адміністративні процедури [12, с.24]. На думку М.В. Сілайчева, з якою варто погодитися, адміністративні процедури можуть бути розподілені на функціональні та організаційні [13, с.51–53]. Під функціональними слід розуміти адміністративні процедури за участю непідлеглих приватних осіб, під час яких найбільш повно реалізується управлінська функція держави. Враховуючи зазначене, функціональні процедури виконавчого провадження можливо визначити як певну послідовність та сукупність дій, які вчиняються суб'єктами публічної адміністрації зі спеціальним правовим статусом – державними виконавцями, які спрямовані на реалізацію публічно-сервісних і виконавчо-розпорядчих функцій держави, в процесі примусового виконання виконавчих документів, за участю непідлеглих сторін та учасників виконавчого провадження. Відповідно до Закону України «Про виконавче провадження» від 21.04.1999 р. (п.3 ст.11 [14]), далі – Закон про ВП, до функціональних адміністративних процедур, зокрема, відносяться: процедура

перевірки виконання боржником виконавчого документа; процедура одержання безоплатно від органів, установ, організацій, посадових осіб, сторін та учасників виконавчого провадження необхідних пояснень, довідок, інформації, у тому числі конфіденційного характеру; процедура примусового входження до приміщень і сховищ, які належать боржнику; накладення арештів на рахунки боржника, які перебувають у банках, інших фінансових установах; процедури залучення до провадження виконавчих дій – понятих, працівників органів внутрішніх справ, експертів спеціалістів, суб'єктів оціночної діяльності – суб'єктів господарювання; процедура накладення штрафів на фізичних, юридичних та посадових осіб тощо.

Натомість, організаційні процедури здійснюються в межах публічної адміністрації [15, с.55]. Організаційні процедури виконавчого провадження можуть бути визначені як певна послідовність та сукупність дій внутрішньо-організаційного характеру, які вчиняються суб'єктами публічної адміністрації зі спеціальним правовим статусом – державними виконавцями в процесі примусового виконання виконавчих документів та спрямовані на реалізацію управлінських функцій держави в межах здійснення функціональних процедур. До такого різновиду адміністративних процедур виконавчого провадження можуть бути віднесені процедури щодо порядку роботи з документами в органах ДВС [16]; процедури передачі матеріалів виконавчого провадження з одного органу ДВС до іншого або виконавчої групи, від одного державного виконавця до іншого [17]; процедури взаємодії з органами прокуратури [18] та ін.

2. За наявності чи відсутності спору у відносинах між адміністративним органом та приватною особою адміністративні процедури можуть бути поділені на юрисдикційні та неюрисдикційні.

Слід зазначити, що у доктрині західних країн адміністративна процедура поділяється на безспірну (неповозну) та спірну (повозну)

[12, с.24]. У адміністративно-правовій науці такий підхід до класифікації адміністративних проваджень, і, як наслідок, адміністративних процедур, представлений досить широко. Так, П.І. Кононов пропонує розрізняти адміністративно-розпорядчий та адміністративно-охоронний [19, с.18], В.К. Колпаков – адміністративно- правонаділяючий (оперативно-розпорядчий) та адміністративно-юрисдикційний процеси [20, с.370–377], а І.В. Панова – адміністративно-нормотворчий, адміністративно- правонаділяючий та адміністративно-юрисдикційний процеси [21, с.7]. Ю.М. Козлов і Л.Л. Попов виділяють два варіанти адміністративно-процесуальної діяльності: адміністративно-процедурну та адміністративно-юрисдикційну [22, с.305], а І.П. Голосніченко виокремлює адміністративно-юрисдикційні та адміністративно-процедурні провадження [23, с.23]. О.В. Кузьменко за ступенем вирішення конфлікту виокремлює неконфліктні (неспірні) та конфліктні (спірні) групи проваджень [24, с.142–147]. А.М. Школик називає їх спірними і безспірними [25, с.123–124], а М.М. Тищенко – юрисдикційними і неюрисдикційними [26, с.117].

Юрисдикційні процедури виконавчого провадження можуть бути визначені як встановлені законодавством правила, порядок і умови (зразок) вчинення процесуальних дій щодо розгляду, розв'язання і вирішення конкретної адміністративної справи в сфері публічного управління, пов'язаної із примусовим виконанням виконавчих документів, на підставі яких виникає правореалізація суб'єктом публічної адміністрації – державним виконавцем своїх владних повноважень, що має наслідком прийняття відповідних адміністративних актів, які покладають певні обов'язки на сторін та учасників виконавчого провадження або породжують певні юридично-вагомні наслідки, характеризується конфліктністю та законодавчо встановленою можливістю оскарження таких актів.

Слід констатувати, що адміністративні процедури виконавчого провадження мають

свою специфіку в залежності від суб'єктного складу його учасників щодо такого їх різновиду як юрисдикційні та неюрисдикційні процедури. Важливим у цьому контексті є норма Закону про ВП (ч.2 ст.82 [14]), відповідно до якої боржник має право оскаржувати рішення, дії або бездіяльність державного виконавця та інших посадових осіб ДВС України виключно в судовому порядку. Тобто, адміністративний порядок оскарження дій державного виконавця боржником чинним законодавством України є забороненим. Це стосується, зокрема, і процедури оскарження результату визначення вартості або оцінки майна як адміністративного акту, за яким може подаватись тільки заперечення. За таких обставин стягувач і боржник мають не рівні процесуальні права щодо оскарження дій державного виконавця.

Що стосується юрисдикційних процедур, то сторони виконавчого провадження (стягувач та боржник) мають рівні права щодо оскарження рішень, дій або бездіяльності державного виконавця та інших посадових осіб ДВС у судовому порядку. Відповідно до загальної норми – ч.3 ст.6 Закону про ВП [14] – рішення, дії або бездіяльність державного виконавця можуть бути оскаржені у встановленому законодавством України порядку. Такий юрисдикційний порядок оскарження регламентований Кодексом адміністративного судочинства України (ст.181 [27]), згідно з положеннями якого учасники виконавчого провадження (крім державного виконавця) та особи, які залучаються до проведення виконавчих дій, мають право звернутися до адміністративного суду із позовною заявою, якщо вважають, що рішенням, дією або бездіяльністю державного виконавця чи іншої посадової особи ДВС порушено їхні права, свободи чи інтереси, а також якщо законом не встановлено інший порядок судового оскарження рішень, дій чи бездіяльності таких осіб. Таку позовну заяву може бути подано до суду: у десятиденний строк з дня, коли особа дізналася або повинна була дізнатися про пору-

шення її прав, свобод чи інтересів; у триденний строк з дня, коли особа дізналася або повинна була дізнатися про порушення її прав, свобод чи інтересів, у разі оскарження постанови про відкладення провадження виконавчих дій. Адміністративна справа з приводу рішень, дій або бездіяльності державного виконавця чи іншої посадової особи ДВС вирішується судом протягом десяти днів після відкриття провадження у справі. Відповідно до Закону про ВП (ч.ч.4, 5 ст.82 [14]) рішення, дії чи бездіяльність державного виконавця або іншої посадової особи ДВС щодо виконання судового рішення можуть бути оскаржені сторонами до суду, який видав виконавчий документ, а іншими учасниками виконавчого провадження та особами, які залучаються до проведення виконавчих дій, – до відповідного адміністративного суду в порядку, передбаченому законом; рішення, дії чи бездіяльність державного виконавця або іншої посадової особи державної виконавчої служби щодо виконання рішень інших органів (посадових осіб) можуть бути оскаржені до відповідного адміністративного суду в порядку, передбаченому законом.

Таким чином, до юрисдикційних процедур виконавчого провадження можуть бути віднесені такі процедурні дії як: оскарження Постанови про задоволення чи відмову у задоволенні відводу, самовідводу начальника відділу або всіх державних виконавців зазначеного відділу, державного виконавця, експерта, спеціаліста, оцінювача, перекладача (ч.ч.4, 7 ст.16 [14]); оскарження Постанови про відкриття виконавчого провадження (ч.6 ст.25 [14]); оскарження Постанови державного виконавця про відмову у відкритті виконавчого провадження (ч.4 ст.26 [14]); оскарження Постанови про стягнення виконавчого збору (ч.1 ст.28 [14]); оскарження Постанови державного виконавця про відкладення провадження виконавчих дій (ч.2 ст.35 [14]); оскарження Постанови про зупинення виконавчого провадження (ч.3 ст.39 [14]); оскарження бездіяльності державного виконавця щодо незвернен-

ня до суду з поданням про винесення ухвали про розшук боржника або дитини у, а також інші дії та бездіяльність державного виконавця, пов'язані з розшуком боржника або його майна (ч.4 ст.40 [14]); оскарження Постанови про стягнення з боржника витрат, пов'язаних з організацією та проведенням виконавчих дій (ч.5 ст.31 [14]); оскарження Постанови про повернення стягувачу виконавчого документа та авансового внеску (ч.4 ст.47 [14]); оскарження Постанови про повернення виконавчого документа (ч.4 ст.47 [14]); оскарження Постанови про закінчення виконавчого провадження (ч.3 ст.49 [14]) та ін.

Неюрисдикційні процедури виконавчого провадження – це встановлений адміністративно-процедурними норми регуляторного характеру порядок взаємовідносин між державним виконавцем (суб'єктом публічної адміністрації) та приватними особами в процесі виконавчого провадження, пов'язаний з прийняттям індивідуальних адміністративних актів і вирішенням безсуперечних індивідуально-визначених справ. В якості прикладів неюрисдикційних процедур виконавчого провадження можна навести процедуру залучення понятих до проведення виконавчих (ст.15 [14]) та процедуру зупинення виконавчого провадження на розсуд державного виконавця (ст.38 [14]), які оскарженню не підлягають.

3. За суб'єктом (напрямком) ініціативи адміністративно-процедурних відносин здійснюється їх поділ на «заявні» та «втручальні» процедури [12, с.24–25; 15, с.57]. Заявна процедура – це різновид адміністративних процедур, що починається за зверненнями приватних осіб до органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування, а під втручальними процедурами розуміють провадження, що здійснюються за ініціативою адміністративного органу, за наявності потреби у захисті державних та суспільних інтересів, забезпечення прав і свобод громадян, тощо [11, с.46].

Таким чином, заявні процедури виконавчого провадження можна визначити як про-

цедури, які розпочинаються з настанням юридичних фактів – складанням та подачею за виключним волевиявленням учасниками виконавчого провадження відповідних заяв, з якими чинне законодавство пов'язує започаткування певних адміністративних процедур виконавчого провадження та прийняття відповідних адміністративних актів державним виконавцем.

До заявних адміністративних процедур можливо віднести: 1) процедуру відкриття виконавчого провадження. Так, відповідно до Закону про ВП (ч.1 ст.19 [14]) державний виконавець відкриває виконавче провадження на підставі виконавчого документа за заявою стягувача, прокурора, у разі якщо виконавчий документ надійшов з суду, у передбачених законом випадках; 2) процедуру заявлення відводу, самовідводу. Так, за наявності підстав для відводу державний виконавець, експерт, спеціаліст, оцінювач, перекладач зобов'язані заявити самовідвід, з тих самих підстав відвід таким особам може бути заявлений стягувачем, боржником або їх представниками (п.п.1, 2 ст.16 [14]); 3) процедуру відмови від стягнення і повернення виконавчого документа. Так, стягувач має право подати заяву про відмову від стягнення і повернення виконавчого документа (п.2 ст.2 [14]); 4) процедуру накладення арешту на майно та кошти боржника при відкритті виконавчого провадження. Так, за заявою стягувача державний виконавець одночасно з винесенням постанови про відкриття виконавчого провадження може накласти арешт на майно та кошти боржника, про що виноситься відповідна постанова (п.2 ст.25 [14]); 5) процедуру повернення виконавчого документа за письмовою заявою стягувача (п.1 ст.47 [14]); 6) процедуру залишення нереалізованого майна боржнику. Так, якщо стягувач у п'ятнадцятиденний строк з дня отримання повідомлення державного виконавця письмово не заявив про своє бажання залишити за собою нереалізоване майно, арешт з майна знімається і воно повертається борж-

никові (п.7 ст.62 [14]); 7) процедуру оскарження рішення, дій або бездіяльності державного виконавця та інших посадових осіб ДВС (п.1 ст.82 [14]).

Втручальні процедури виконавчого провадження можливо визначити як дії державних виконавців, які здійснюються виключно за їх волевиявленням, оформлюються відповідними адміністративними актами державного виконавця як суб'єкта публічної адміністрації, на прийняття яких не впливає волевиявлення сторін та інших учасників виконавчого провадження.

Прикладами втручальних процедур виконавчого провадження можуть бути: 1) процедура відмови у відкритті виконавчого провадження (ст.26 [14]). Так, відповідно до звіту відділу державної виконавчої служби Головного управління юстиції у Житомирській області за 2009 р., відділами ДВС по області було відмовлено у відкритті 8,6 % від загальної виконавчих документів, які надійшли на виконання, у 2010 р. цей показник склав відповідно 8,8 %); 2) процедура направлення за належністю виконавчих документів (ч.5 ст.20 [14]). Так, у Житомирській області у 2009 р. за належністю було направлено 21,9 % виконавчих документа, у 2010 р. – 21,1 %; 3) процедура повернення виконавчого документа стягувану (ст.47 [14]). Так, у 2009 р. у Житомирській області у зв'язку з відсутністю майна, неможливістю встановити місцезнаходження боржника було повернуто 20,2 % виконавчих документів, у 2010 р. – 19 % виконавчих документів); 4) процедура зупинення виконавчого провадження (ст.38 [14]); 5) процедура стягнення витрат виконавчого провадження (ст.41 [14]); 6) процедура стягнення виконавчого збору (ст.28 [14]) та ін. Всі зазначені втручальні адміністративні процедури здійснюються державним виконавцем на підставі відповідних законодавчих приписів, не залежать від волевиявлення стягувача, оформлюються індивідуальним адміністративним актом державного виконавця як суб'єкта публічної адміністрації.

4. За порядком вчинення адміністративні процедури можуть бути розподілені на звичайні (формальні) та спрощені (неформальні) процедури [15, с.53]. Звичайні (формальні) процедури виконавчого провадження це – процедури, які виникають при наявності заперечень учасників або сторін виконавчого провадження щодо застосування спрощених (формальних) процедур та характеризуються більш ретельною законодавчою врегульованістю та тривалістю. Зазначена специфіка, навпаки, обумовлена тим, що спрощена процедура для боржника, як правило, є не вигідною, на відміну від звичайної процедури виконавчого провадження.

Прикладами звичайної (формальної) процедури виконавчого провадження можуть слугувати: 1) процедура визначення вартості майна боржника. Так, якщо визначити вартість майна (окремих предметів) складно або якщо боржник чи стягувач заперечує проти передачі арештованого майна боржника для реалізації за ціною, визначеною державним виконавцем, державний виконавець залучає суб'єкта оціночної діяльності - суб'єкта господарювання для проведення оцінки майна (ч.2 ст.58 [14]); 2) процедура реалізації рухомого майна. Так, рухоме майно, вартість якого не перевищує сто п'ятдесят неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, товари побутового вжитку, а також інше рухоме майно (у разі якщо стягувач не заперечує проти цього) реалізуються на комісійних умовах (ч.2 ст.62 [14]). Тобто, якщо стягувач заперечує, то реалізація проводиться не на комісійних засадах, а шляхом проведення аукціону.

Спрощені (неформальні) адміністративні процедури це – процедури, які здійснюються за умови відсутності заперечень учасників або сторін виконавчого провадження у встановленому загальному порядку та характеризуються більшою спрощеністю законодавчого регулювання та скороченістю етапів, порівняно з формальними адміністративними процедурами виконавчого провадження. Так, до

спрощеної (неформальної) адміністративної процедури можна віднести процедуру реалізації рухомого майна, вартість якого не перевищує 150 НМДГ, товарів побутового вжитку на комісійних умовах (ч.2 ст.62 [14]).

Інша класифікація адміністративних процедур виконавчого провадження вбачається недоцільною, оскільки носить несуттєвий характер та не «віддзеркалює» загальних визначальних рис для проведення такої класифікації. Крім того, слід зважити на примусову специфіку правовідносин виконавчого провадження, яка значною мірою і обмежує різновиди таких адміністративних процедур.

З урахуванням викладеного вище, можна зробити наступні висновки:

1. Процедури виконавчого провадження є різновидом адміністративних процедур і можуть бути класифіковані за критеріями установлені їх класифікації з урахуванням певної специфіки примусового виконання виконавчих документів.

2. Класифікація адміністративних процедур виконавчого провадження може бути здійснена за такими критеріями: 1) за функціональним призначенням – на функціональні та організаційні; 2) за наявністю чи відсутністю спору у відносинах – на юрисдикційні та неюрисдикційні; 3) за суб'єктами ініціативи – на заявні та втручальні; 4) за порядком здійснення адміністративної процедури – на звичайні та спрощені.

3. Законодавцем допущено дискримінацію відносно боржника щодо адміністративних юрисдикційних процедур виконавчого провадження, а саме – виключено адміністративний порядок оскарження дій державних виконавців зі сторони боржника.

4. В законодавстві України про виконавче провадження є незначна кількість спрощених адміністративних процедур, перелік яких потрібно розширити для забезпечення більш швидкого примусового виконання виконавчих документів, що в будь-якому разі не вплине на права та обов'язки боржника, так як такі процедури будуть застосовуватися за

умови відсутності заперечень з боку боржника або стягувача.

ЛІТЕРАТУРА

1. Конституція України : прийнята Верховною Радою 28.06.1996 р. // ВВР України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.

2. Афанасьєв В. В. Організаційно-правові основи виконавчого провадження в Україні: дис. ... кандидата юрид. наук : 12.00.07 / Афанасьєв Володимир Вікторович. – Х., 1995. – 200 с.

3. Бурмаков И. Ю. Проблемы организации исполнительного производства в Российской Федерации: дис. ... кандидата юрид. наук : 12.00.14 / Бурмаков Игорь Юрьевич. – М., 2001. – 148 с.

4. Щербак С. В. Адміністративно-правове регулювання виконавчого провадження в Україні: дис. ... кандидата юрид. наук : 12.00.07 / Щербак Світлана Володимирівна. – К., 2002. – 228 с.

5. Перепелиця А. І. Організаційно-правові засади діяльності державної виконавчої служби в Україні : автореф. дис. на здобуття наукового ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.07 «Теорія управління; адміністративне право і процес; фінансове право» / А. І. Перепелиця. – Ірпінь, 2005. – 20 с.

6. Ігонін Р. В. Організаційно-правові засади діяльності суб'єктів виконавчого провадження: дис. ... кандидата юрид. наук : 12.00.07 / Ігонін Руслан Владиславович. – Ірпінь, 2007. – 207 с.

7. Бортняк Ф. В. Форми та методи діяльності державної виконавчої служби : автореф. дис. на здобуття наукового ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.07 «Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право» / Ф. В. Бортняк. – К., 2008. – 16 с.

8. Крупнова Л. В. Адміністративно-правовий статус працівника Державної виконавчої служби України: дис. ... кандидата юрид. наук : 12.00.07 / Крупнова Любов Василівна. – Ірпінь, 2008. – 177 с.

9. Авторгов А. М. Адміністративно-правовий статус державного виконавця: дис. ... кандидата юрид. наук : 12.00.07 / Авторгов Андрій Миколайович. – К., 2008. – 211 с.

10. Сазанов О. В. Административно-правовое регулирование деятельности Федеральной службы судебных приставов при разрешении жалоб физических и юридических лиц : автореф. дис. на соискание ученой степени канд. юрид. наук : спец. 12.00.14 «Административное право; финансовое право; информационное право» / О. В. Сазанов. – М., 2008. – 21 с.

11. Коломоєць Т. О. Адміністративно-правове регулювання порядку створення і діяльності товариств з обмеженою відповідальністю в Україні : монографія / Т. О. Коломоєць, Н. В. Галіцина. – Запоріжжя : ЗНУ, 2010. – 290 с.

12. Адміністративна процедура та адміністративні послуги. Зарубіжний досвід і пропозиції для України / [автор-упорядн. В. П. Тимошук]. – К. : Факт, 2003. – 496 с.

13. Силайчев М. В. Правовая теория и практика административной процедуры: дис. ... кандидата юрид. наук : 12.00.14 / Силайчев М. В. – М., 2009. – 218 с.

14. Закон України «Про виконавче провадження» : від 21.04.1999 р., № 606-XIV [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=606-14>.

15. Галіцина Н. В. Класифікаційний розподіл адміністративних процедур / Н. В. Галіцина // Вісник Запорізьк. нац. ун-ту. Серія «Юридичні науки». – 2010. – № 3. – С. 54–59.

16. Наказ Міністерства юстиції України «Про затвердження Порядку роботи з документами в органах державної виконавчої служби» : від 25.12.2008 р., № 2274/5 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=v227432308&p=1306790816975308>.

17. Наказ Міністерства юстиції України «Про затвердження Порядку передачі матеріалів виконавчого провадження з одного орга-

ну державної виконавчої служби до іншого або виконавчої групи, від одного державного виконавця до іншого» : від 17.05.2004 р., № 38/5 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=z0625-04>.

18. Наказ міністерства юстиції України «Про затвердження Порядку взаємодії органів державної виконавчої служби та органів прокуратури при направленні та розгляді подань державних виконавців про притягнення винних осіб до кримінальної відповідальності» : від 13.04.2009 р., № 642/5/32 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=z0333-09>.

19. Кононов П. И. Административный процесс: подходы к определению понятия и структуры / П. И. Кононов // Государство и право. – 2001. – № 6. – С. 16–24.

20. Колпаков В. К. Адміністративно-деліктний правовий феномен : монографія / Валерій Костянтинівч Колпаков. – К. : Юрінком Інтер, 2004. – 528 с.

21. Панова И. В. Актуальные проблемы административного процесса в Российской Федерации : автореф. дис. на соискание ученой степени докт. юрид. наук : спец. 12.00.14 «Административное право; финансовое право; информационное право» / И. В. Панова. – Екатеринбург, 2000. – 36 с.

22. Козлов Ю. М. Административное право : учебник / Ю. М. Козлов, Л. Л. Попов. – М. : Юристъ, 2000. – 728 с.

23. Голосніченко І. П. Адміністративне право України: основні поняття : навчальний посібник / І. П. Голосніченко, М. Ф. Стахурський, Н. І. Золотарьова ; за заг. ред. І. П. Голосніченка. – К. : ГАН, 2005. – 232 с.

24. Кузьменко О. В. Адміністративно-процесуальне право України / О. В. Кузьменко, Т. О. Гурій ; за ред. О. В. Кузьменко. – К. : Атіка, 2006. – 384 с.

25. Школик А. М. Порівняльне адміністративне право : навчальний посібник / Андрій Михайлович Школик. – Л. : ЗУКЦ, 2007. – 308 с.

26. Тищенко Н. М. О структуре и содержании административного процесса / Н. М. Тищенко // Юридический процесс: реформа процедур управления, законодательной деятельности и судебной власти. – Воронеж, 1996. – С. 114–122.

27. Кодекс адміністративного судочинства України : від 06.07.2005 р., № 2747-IV [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=2747-15&p=1306790816975308>.

Калінін Р. С. Класифікаційний розподіл адміністративних процедур виконавчого провадження / Р. С. Калінін // Форум права. – 2011. – № 2. – С. 350–358 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nbuv.gov.ua/e-journals/FP/2011-2/11krsvr.pdf>

Розглядаються питання класифікаційного розподілу адміністративних процедур виконавчого провадження в Україні та нормативне закріплення різновидів таких адміністративних процедур у вітчизняному законодавстві.

Калинин Р.С. Классификационное разделение административных процедур исполнительного производства

Рассматриваются вопросы классификационного разделения административных процедур исполнительного производства в Украине и нормативное закрепление разновидностей таких процедур в отечественном законодательстве.

Kalinin R.S. Classification Differentiation of Administrative Procedures for Court Decisions Enforcement

The article is covering the issues of classification differentiation of administrative procedures for court decisions enforcement in Ukraine and law assignment of a variety of such administrative procedures in the national legislation.